

Arrest

nr. 194 819 van 10 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 maart 1970.

De tweede verzoekende partij verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 22 september 1970.

De eerste en tweede verzoekende partij zijn getrouwd en hebben gezamenlijk twee kinderen, waarvan één minderjarig.

Op 17 december 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in. Op 28 april 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen. Op 27 mei 2010 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 januari 2011 met nummer 54 689 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

Op 13 juli 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 13 juli 2013 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 14 januari 2014 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 14 januari 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op 26 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen tekenen beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Bij arrest van 27 februari 2015 met nummer 139 953 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 18 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van 18 juli 2014 ongegrond wordt verklaard. Op 27 oktober 2014 tekenen de verzoekende partijen beroep aan tegen deze beslissing. Bij arrest van 27 februari 2015 met nummer 139 954 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring.

Op 29 april 2015 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 9 december 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 29 april 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die op 5 januari 2016 aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.04.2015 werd ingediend door :

B.A.[...]

geboren te Grodno op 13.03.1970

bij DVZ ook gekend als: B.A.[...] (R.R.: [...])

+ echtgenote: B.Y.[...]

geboren te Grodno op 22.09.1970

bij DVZ ook gekend als: B.J.[...] (R.R.: [...])

+ minderjarig kind:

- B.T.A.[...], geboren op 06.09.2013

allen van nationaliteit: Wit-Rusland

adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 17.12.2008 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 20.01.2011 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets meer dan 2 jaar en 1 maand – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Tijdens hun asielprocedure, meer bepaald op 13.07.2010, dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van medische redenen (art. 9ter) in. In tegenstelling tot wat betrokkenen beweren werd deze aanvraag niet onvankelijk verklaard. Integendeel, de aanvraag art. 9ter werd op 21.10.2013 onontvankelijk verklaard, hen betekend op 13.12.2013. Het feit dat het attest van immatriculatie na hun asielprocedure nog werd verlengd, geeft betrokkenen geen recht op verblijf. Immers, het attest van immatriculatie werd enkel verlengd om de administratie de tijd te geven om de medische elementen te onderzoeken. Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien werd er op 05.11.2013 aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) afgeleverd, hen betekend op 08.11.2013, waardoor het attest van immatriculatie werd ingetrokken.

Betrokkenen verwijzen naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009 en naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Echter, er dient opgemerkt te worden dat de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009 integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Verder beweren betrokkenen dat hun leven in gevaar is indien zij dienen terug te keren. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat hun leven in gevaar is indien zij dienen terug te keren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook verwijzen betrokkenen naar de medische toestand van mevrouw B.[...]. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds tweemaal een aanvraag art. 9ter hebben ingediend, meer bepaald op 13.07.2010 en op 18.07.2014. Deze aanvragen werden op respectievelijk 21.10.2013 onontvankelijk en op 03.09.2014 ongegrond verklaard. De medische elementen werden bijgevolg reeds onderzocht en niet weerhouden. Betrokkenen leggen geen nieuwe medische attesten voor waaruit zou blijken dat de medische toestand gewijzigd zou zijn. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Wat betreft de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in hun land van herkomst en dat zij geen onderkomen meer zouden hebben, zelfs niet voor een tijdelijk verblijf, dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 38 jaar in Wit-Rusland en hun verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Ook staat het betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. De IOM beschikt immers over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets of niemand meer zouden hebben in hun land van herkomst en dat zij geen onderkomen meer zouden hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ook het feit dat hun kind in België is geboren en hier opgroeit en de bewering dat hij niet zal gedijen in de Russische maatschappij kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Vooreerst dient er opgemerkt dat hun zoon nog maar twee jaar oud is. Het kind heeft dus nog een zeer jonge leeftijd waardoor een aanpassing in het land van herkomst niet onoverkomelijk is. Bovendien is het kind nog niet school- en/of leerplichtig. Ook dient er opgemerkt te worden dat aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 08.11.2013. Betrokkenen dienden dus het land te verlaten, doch zij hebben nagelaten dit te doen en verkozen om illegaal in België te verblijven. Het feit dat het kind twee jaar in België verblijft, is dus te wijten aan de eigen houding van betrokkenen. Bijgevolg zijn het de ouders die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verder verwijzen betrokkenen naar arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het aan betrokkenen is om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (dat betrokkenen sinds geruime tijd in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij een getuigschrift van beroepsopleiding voorleggen, dat mevrouw B.[...] een opleiding volgde bij de VDAB en dat zij een arbeidskaart C voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partijen adstrueren hun middel als volgt:

“Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt: “(…)”

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie is, blijkens de eerste alinea houdende de redenen van haar beslissing, van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de betrokkene de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland.

De verzoekers zijn door deze beslissing ernstig gegriefd.

De hierna opgesomde elementen vormen inderdaad een geheel van omstandigheden waardoor de verzoekers in de buitengewone omstandigheid verkeren zoals vereist in het art. 9bis Vw.

4.2.

De eerste verblijfsaanvraag van de verzoekers om medische redenen (art. 9ter Vw.) werd behandeld gedurende een uiterst lange termijn van 3 jaar en 3 maanden, te weten van 13/07/2010 tot 21/10/2013. De betekening van de beslissing van onontvankelijkheid vond nog eens twee maanden later plaats, te weten op 13/12/2013.

Het attest van immatriculatie van de verzoekers werd gedurende deze ganse periode verlengd, en pas ingetrokken toen de verzoekers al vijf jaren in België verbleven.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie stelt in haar beslissing dat “het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook.”

De verzoekers menen dat de behandelingstermijn inderdaad onredelijk lang is geweest. Ondertussen integreerden zij zich, ging hun dochter naar school en werd hun tweede kind geboren in België.

Dit gegeven maakt een buitengewone omstandigheid uit in de zin van art. 9bis Vw.

4.3.

De gemachtigde merkt in haar beslissing op dat er een duidelijk onderscheid bestaat tussen de procedures overeenkomstig art. 9bis en art. 9ter Vw.

De gemachtigde concludeert daaruit dat ingeroepen medische elementen buiten de context van art. 9bis Vw. vallen en dat er derhalve geen verder gevolg aan kan worden gegeven.

Echter, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde bij herhaling dat medische problemen, ook al zijn deze te licht bevonden om een medische regularisatieaanvraag te staven, nog steeds samen met eventuele andere elementen een humanitaire aanvraag kunnen rechtvaardigen (RvV arrest nr. 151 353 van 28 augustus 2015; RvV arrest nr. 148 879 van 30 juni 2015; RvV arrest nr. 42 699 van 29 april 2010).

Hieruit dient te worden geconcludeerd dat ook de onredelijk lange behandelingstermijn van de aanvraag overeenkomstig art. 9ter. Vw., een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van art. 9bis Vw. 5.

4.4.

Het gezins- en familieleven van de verzoekers speelt zich af in België.

De dochter van de verzoekers, D.B.[...], was 16 jaar oud toen de verzoekers aankwamen in België. Zij is ondertussen 23 jaar oud, heeft zich geïntegreerd en woont wettelijk samen met een Belg zoals hierboven uiteengezet.

Zij woont niet meer op hetzelfde adres als haar ouders, doch de verzoekers hebben nog steeds een innige familiale band met hun dochter.

De jongste zoon van de verzoekers is geboren in België en is ondertussen 2 jaar en 4 maanden oud.

Ook de jongste zoon heeft het recht zijn zus te blijven ontmoeten.

Er dient rekening gehouden te worden met de hogere rechtsnormen, zoals de bepalingen van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Zoals hierboven aangetoond is er sprake van een effectief familieleven.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

Het familieleven wordt ook gewaarborgd door artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, welke rechtstreekse werking heeft:

“De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:

Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.”

De beslissing tot onontvankelijkheid schendt manifest de grondrechten.

Het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven en de onafwendbare schending van deze rechten dienen afgetoetst te worden ten opzichte van het doel dat de gemachtigde met haar beslissing tot onontvankelijkheid wenst te bereiken.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging maken tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een familieleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Deze belangenafweging is in casu niet gebeurd.

4.5.

Het redelijkheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur een belangenafweging maakt, en in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden “wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld” (zie M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel” in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

“Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het “afdoende” karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig” (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

“Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt” (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 – 56).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het spreekt voor zich dat de bestreden beslissing een grote impact heeft op de verblijfs- en gezinssituatie van de verzoekers.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gaat hierbij uiterst onredelijk te werk. Hoe kan men enerzijds een asielaanvraag en aanvraag tot medische regularisatie behandelen totdat de verzoekers reeds vijf jaar in België verblijven en zich geïntegreerd hebben, en anderzijds stellen dat zij geen blijk geven van buitengewone omstandigheden overeenkomstig art. 9bis Vw.?

Het leven van de verzoekers, inclusief hun familieleven, heeft zich in de loop der jaren volledig verplaatst naar België. Ingevolge de bestreden beslissing dienen zij hun dochter, na haar te hebben opgevoed in België, terug achter te laten.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en niet in rechte en in feite verantwoord.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partijen:

“In antwoord op deze kritiek laat verwerende partij het volgende gelden.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de ingeroepen elementen niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend.

Door in de aanvraag voornamelijk te verwijzen naar het in België gevestigde familieleven, heeft de verzoekende partij immers nog niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend.

De aangebrachte elementen kunnen immers in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Het feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat zij wél buitengewone omstandigheden kan aantonen, volstaat uiteraard geenszins om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing.

Verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde de in de aanvraag ingeroepen elementen wel degelijk heeft beoordeeld, doch heeft vastgesteld dat deze niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest, werpt verwerende partij op dat voornoemde artikels een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg staan.

De bestreden beslissing heeft trouwens niet tot gevolg dat verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt, het heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België.

Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om aan de wettelijke bepalingen te voldoen, verstoort het familieleven van verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending.

Verzoekende partij toont niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds die erin bestaan om in België te verblijven hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden ingeroepen wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot de beslissing is kunnen komen, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld en geen enkel redelijk denkende persoon tot een zodanige beslissing zou zijn gekomen. Verzoekende partij toont geenszins aan dat zulks hier het geval zou zijn.

Verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De middelen kunnen niet worden aangenomen."

2.1.3. Waar de verzoekende partijen de inhoudelijke motieven van de bestreden beslissing bekritiseren, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partijen wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag van 29 april 2015 hebben de verzoekende partijen samengevat het volgende als buitengewone omstandigheden aangehaald:

- Asielprocedure;
- Medische problematiek;
- Onredelijk lange procedure;
- Bijna 5 jaar legaal verblijf gehad;
- Instructies;
- Leven in gevaar bij terugkeer;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Geen banden meer met land van herkomst;
- Kind geboren in België;
- Rechtspraak EHRM.

De verzoekende partijen betwisten niet dat op al deze elementen werd geantwoord, maar zijn niet akkoord met de gebruikte motieven.

Zo stellen de verzoekende partijen dat het feit dat hun procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet meer dan 5 jaren heeft geduurd en zij gedurende die tijd verblijfsgerechtigd waren, een buitengewone omstandigheid is, gelet op de onredelijk lange termijn en de integratie die gedurende die tijd heeft plaatsgevonden.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld: *“Tijdens hun asielprocedure, meer bepaald op 13.07.2010, dienden betrokkenen een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van medische redenen (art. 9ter) in. In tegenstelling tot wat betrokkenen beweren werd deze aanvraag niet*

ontvankelijk verklaard. Integendeel, de aanvraag art. 9ter werd op 21.10.2013 onontvankelijk verklaard, hen betekend op 13.12.2013. Het feit dat het attest van immatriculatie na hun asielpprocedure nog werd verlengd, geeft betrokkenen geen recht op verblijf. Immers, het attest van immatriculatie werd enkel verlengd om de administratie de tijd te geven om de medische elementen te onderzoeken. Het feit dat er vertraging, zelfs indien onredelijk lang, werd opgelopen in de behandeling van het dossier geeft betrokkenen niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Bovendien werd er op 05.11.2013 aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) afgeleverd, hen betekend op 08.11.2013, waardoor het attest van immatriculatie werd ingetrokken.”

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen stellen – niet wordt erkend dat de procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onredelijk lang heeft geduurd. Er wordt immers enkel gesteld dat de verzoekende partijen geen *ipso facto* recht op verblijf kunnen krijgen door een zekere behandelingsperiode. Een vertraging in de behandelingstermijn, zelfs indien onredelijk lang, heeft niet tot gevolg dat er een recht op verblijf kan ontstaan. De verzoekende partijen gaan niet in op deze concrete motieven, maar stellen dat door hun langdurig (legaal) verblijf zij wel aan hun integratie hebben gewerkt.

De verzoekende partijen gaan er met deze kritiek echter aan voorbij dat er weldegelijk in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met hun integratie en hun langdurig verblijf: *“De overige elementen (dat betrokkenen sinds geruime tijd in België verblijven, dat zij Nederlandse lessen en een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd, dat zij een getuigschrift van beroepsopleiding voorleggen, dat mevrouw B.[...] een opleiding volgde bij de VDAB en dat zij een arbeidskaart C voorlegt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen inzake integratie en langdurig verblijf niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst. Bovendien behoort de beoordeling van de integratie-elementen en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag en niet tot de ontvankelijkheidsfase. Onder meer in arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, aanleiding zou geven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partijen tonen niet aan dat ze door een terugkeer naar hun land van herkomst engagementen van algemeen belang zouden verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post, impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Het feit dat een gedeelte van het verblijf in België legaal is verlopen, doet aan het voorgaande geen afbreuk, noch tonen de verzoekende partijen dit *in concreto* aan.

De Raad wijst erop, zoals reeds aangehaald, dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet mag worden verward met aanhalen van argumenten ten gronde om een machtiging tot verblijf in België te verkrijgen. Voorts merkt de Raad op dat de verwerende partij oordeelde dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen. De verwerende partij wijst uitdrukkelijk naar alle door de verzoekende partijen in de aanvraag aangehaalde elementen die zij hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheden, zodat blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en aldus de vraag of de aangehaalde elementen buitengewone omstandigheden zijn, voornoemde elementen in ogenschouw heeft genomen. Het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden, betekent niet dat de aangehaalde omstandigheden in de ontvankelijkheidsfase buiten beschouwing werden gelaten. Aangezien de verwerende partij vaststelde dat de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid uitmaken, diende zij deze dan ook niet verder in de ontvankelijkheidsfase te onderzoeken. Overigens laten de verzoekende partijen met hun betoog na *in concreto* aan te tonen dat

de aangehaalde elementen van integratie het hen onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en aldus een buitengewone omstandigheid uitmaken. *In casu* wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat deze elementen niet verantwoorden waarom een aanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekende partijen betogen verder dat de medische problematiek weldegelijk buitengewone omstandigheden kunnen impliceren en dat de gemachtigde van de staatssecretaris enkel een opsplitsing maakt tussen de procedures op grond van artikel 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd inzake de medische problematiek van de tweede verzoekende partij: *“Ook verwijzen betrokkenen naar de medische toestand van mevrouw B.[...]. Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen reeds tweemaal een aanvraag art. 9ter hebben ingediend, meer bepaald op 13.07.2010 en op 18.07.2014. Deze aanvragen werden op respectievelijk 21.10.2013 onontvankelijk en op 03.09.2014 ongegrond verklaard. De medische elementen werden bijgevolg reeds onderzocht en niet weerhouden. Betrokkenen leggen geen nieuwe medische attesten voor waaruit zou blijken dat de medische toestand gewijzigd zou zijn. Bovendien dient er opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).”*

De Raad stelt vooreerst vast dat niet enkel wordt gesteld dat er een verschil bestaat tussen de procedures op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de procedures op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, maar tevens dat de medische elementen van de tweede verzoekende partij reeds werden beoordeeld en dat er op 3 september 2014 een beslissing werd genomen waarbij de ingediende aanvraag ongegrond werd verklaard. Bovendien wordt er tevens gemotiveerd dat de verzoekende partijen nalaten om nieuwe medische elementen voor te leggen in hun aanvraag van 29 april 2015. De verzoekende partijen kunnen dus niet dienstig voorhouden dat er simpelweg wordt verwezen naar de verschillen tussen de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partijen betwisten niet dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij reeds werd beoordeeld. De verzoekende partijen betwisten overigens ook niet dat zij geen nieuwe medische elementen hebben toegevoegd aan hun aanvraag van 29 april 2015. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen reeds een volledige procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hebben doorlopen, kan niet anders dan worden vastgesteld dat de verzoekende partijen op de hoogte waren van de verschillende procedures die door de wet worden vastgelegd. Zij kunnen dan ook niet dienstig blijven voorhouden dat de ingeroepen medische elementen *in casu* een buitengewone omstandigheid vormen.

Met betrekking tot de door de verzoekende partijen aangehaalde arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, herhaalt de Raad dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien laten de verzoekende partijen na om *in concreto* aan te tonen dat de feitelijke elementen, die aan de grondslag lagen van de genoemde arresten, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo had de betrokken vreemdeling in het arrest van 28 augustus 2015 met nummer 151 353 nog nooit een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgestart, waardoor de medische problematiek nog nooit beoordeeld was geweest, terwijl in huidige zaak de aanvraag om medische regularisatie van de verzoekende partij onvankelijk verklaard is geweest, maar later ongegrond werd bevonden. Hetzelfde geldt voor de betrokken vreemdeling in het genoemde arrest van 29 april 2010 met nummer 42 699. In het arrest van 30 juni 2015 met nummer 148 879 werd de medische problematiek aangehaald samen met het feit dat de betrokken vreemdeling afhankelijk was van de zorgen van haar legaal verblijvende kinderen. *In casu* wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing betrekking heeft op alle verzoekende partijen. Bovendien maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de tweede verzoekende partij hulp nodig heeft. Gelet op het voorgaande, maken de verzoekende partijen het niet aannemelijk dat de gebruikte motivering inzake de opgeworpen medische problematiek niet afdoende is.

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om de medische problematiek niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid.

In een onderdeel van het middel stippen de verzoekende partijen aan dat zij een geheel van omstandigheden hebben ingeroepen die aantonen dat het bijzonder moeilijk is om een aanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat de motivering van de bestreden beslissing niet toelaat te begrijpen waarom het geheel van deze elementen geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt overwogen dat: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland”*, waarna de als buitengewone omstandigheid ingeroepen elementen worden opgesomd en er vervolgens voor elk van deze elementen wordt uiteengezet waarom ze geen buitengewone omstandigheid uitmaken. Aldus heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een omstandig en volledig onderzoek van de door de verzoekende partijen aangebrachte elementen doorgevoerd. De verzoekende partijen lichten niet toe – en de Raad ziet ook niet in – in welk opzicht de aangebrachte elementen, die elk afzonderlijk geen buitengewone omstandigheid vormen die het hen verhindert of bijzonder moeilijk maakt om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post, in hun geheel wel een buitengewone omstandigheid zouden vormen.

Door enkel te blijven volharden in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kunnen de verzoekende partijen erop aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling op de *supra* besproken punten. In de mate dat de verzoekende partijen met hun kritiek blijf geven van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet herhalen, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit hun aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid, waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Deze bepaling wordt weerspiegeld in artikel 7 van het Handvest.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen hun argumenten inzake artikel 8 van het EVRM niet hebben uitgewerkt in hun aanvraag van 29 april 2015, waardoor het niet kennelijk onredelijk is dat er in de bestreden beslissing geen motivering inzake artikel 8 van het EVRM wordt gegeven.

De Raad duidt er verder op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er hoe dan ook geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals de verzoekende partijen verkeerdelijk aangeven in het verzoekschrift, maar dient er volgens het

EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezins- en privéleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

In het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In het verzoekschrift voeren de verzoekende partijen een gezinsleven aan met hun meerderjarige dochter. Tevens wijzen zij op de band tussen hun meerderjarige dochter en hun minderjarig zoontje. De verzoekende partijen stellen dat zij een innige familiale band hebben met hun dochter en dat er sprake is van een effectief familieleven.

De Raad wijst erop dat de dochter van de verzoekende partijen op 30 maart 2015 ook een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 december 2015 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk verklaard. In wezen dient dus het gehele voorgehouden gezin terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen en zal er geen scheiding van het gezin plaatsvinden.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt bovendien dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Bijkomende elementen kunnen onder meer zijn het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid of de reële banden tussen betrokkenen. *In casu* tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat er tussen hen en hun meerderjarige dochter bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, bestaan. De verzoekende partijen geven daarnaast zelf aan dat hun meerderjarige dochter niet meer bij hen inwoont, maar dat zij samenwoont met haar partner.

Wat betreft de band tussen de meerderjarige dochter en de minderjarige zoon van de verzoekende partij, kan op het volgende worden gewezen.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat '*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*' (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). *In*

casu verduidelijken de verzoekende partijen geenszins wat de exacte band is tussen hun kinderen, noch tonen zij aan dat hun kinderen zelf een beschermenswaardig gezinsleven met elkaar hebben opgebouwd.

Voor zover de verzoekende partijen van oordeel zouden zijn dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt op het privéleven, dient de Raad vast te stellen dat uit de bestreden beslissing een impliciete belangenafweging zoals vereist onder artikel 8 EVRM blijkt. In het bijzonder werd nagegaan of het privéleven van de verzoekende partijen, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend. De verzoekende partijen hebben nagelaten om hier in kader van artikel 8 van het EVRM verder op in te gaan. Bovendien blijkt uit de bespreking van de vorige onderdelen van het middel niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat de elementen die werden ingeroepen niet als buitengewone omstandigheden beschouwd kunnen worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

2.1.3.2. Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partijen geenszins aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS